

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 248/05-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. marca 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť K. F., bytom D., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 32/01 a následne pod sp. zn. PN 11 C 120/03 (predtým vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 11 C 120/03 pred jeho zlúčením s Okresným súdom Trnava 1. januára 2005) a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN 11 C 120/03 **p o r u š i l** základné právo K. F., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN 11 C 120/03 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietahov.

3. K. F. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. K. F. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 196 Sk (slovom osemtisícstodevät'desiatšesť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. S., P., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 9. novembra 2005 č. k. I. ÚS 248/05-11 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť K. F., bytom D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. S., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 32/01 a neskôr pod sp. zn. PN 11 C 120/03.

2. Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 18. januára 2001 na okresnom súde návrh na uhradenie straty na zárobku po skončení práceneschopnosti. Vec bola vedená na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 32/01. Okresný súd podľa tvrdenia sťažovateľa nevykonal vo veci žiadny procesný úkon a 9. apríla 2002 vec postúpil Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom. Na tomto súde bola veci pridelená sp. zn. 5 C 423/02. Konanie vo veci sťažovateľ urgoval podaním zo 14. novembra 2002. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom 27. februára 2003 doručil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o miestnej príslušnosti. Najvyšší súd uznesením z 26. marca 2003 rozhodol, že miestne príslušným súdom na prerokovanie a rozhodnutie predmetnej

veci je Okresný súd Piešťany. Veci bola pridelená sp. zn. 11 C 120/03. Sťažovateľ podaním z 2. septembra 2003 urgoval konanie vo veci a 4. novembra 2003 žiadal súd o ustanovenie opatrovníka odporkyni, ktorá sa mala dlhodobo zdržiavať v USA. V súvislosti so zrušením Okresného súdu Piešťany vec prešla od 1. januára 2005 opäť na okresný súd, kde je vedená pod sp. zn. PN 11 C 120/03. Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd do podania sťažnosti ústavnému súdu vo veci nekonal.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ je plne invalidný, ochrnutý na dolné končatiny a „odkázaný na invalidný vozík“, a to v dôsledku zranení, ktoré mu „spôsobili výlučne odporkyňa svojou neopatrnou jazdou a neprimeranou jazdou po diaľnici“.

Uvedený postup okresného súdu považuje sťažovateľ za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy.

3. Sťažovateľ viackrát (14. novembra 2002, 27. januára 2003, 2. septembra 2003 a 4. novembra 2003) urgoval pokračovanie v konaní. Podľa tvrdenia sťažovateľa „Konanie vo vyššie uvedenej veci trvá už takmer 5 rokov pričom súd prvého stupňa doteraz nevytýčil termín prvého pojednávania“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu finančné zadosťučinenie „v sume 500 000 Sk“ a náhradu trov konania..

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, vyjadrením sp. zn. Spr. 3029/05 z 2. januára 2006 a sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaujal stanovisko k uvedenému vyjadreniu okresného súdu podaním zo 6. februára 2006.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s predloženým dokumentačným materiálom dospel k názoru, že od tohto pojednávania

nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 100/03).

II.

Z obsahu s'ťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrenia účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. PN 11 C 120/03.

A

Okresnému súdu bol 18. januára 2001 doručený návrh s'ťažovateľa proti J. H., B. (ďalej len „odporkyňa“), vo veci „*doplácania renty*“ za spoluúčasti poisťovne B. (vedľajšia účastníčka na strane odporkyne). S'ťažovateľ žiadal úhradu rozdielu medzi svojim priemerným zárobkom pred autohaváriou (ktorú zapríčinila odporkyňa) a priznaným mu invalidným dôchodkom. Dovtedajšia pohľadávka predstavovala sumu 364 63 Sk. V spore ho na základe plnomocenstva z 13. júna 2000 zastupoval advokát JUDr. J. S.

Právny zástupca s'ťažovateľa 5. februára 2001 predložil okresnému súdu potvrdenie o jeho osobných a majetkových pomeroch a rozhodnutie S. o priznaní mu invalidného dôchodku.

K veci boli 4. mája 2001 vyžiadané spisy sp. zn. 12 C 49/96 a sp. zn. 7 T 404/92 na nahliadnutie (podľa poznámky požadované spisy boli od 20. marca 2001 „*na nahliadnutí u JUDr. V.*“.)

Totožný pokyn na pripojenie spisov bol daný kancelárii 8. januára 2002.

Okresný súd 8. apríla 2002 postúpil predmetnú vec Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom, lebo „*v obvode Vášho súdu došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá právo na náhradu škody*“. O postúpení veci bol upovedomený s'ťažovateľ (19. apríla 2002) a vedľajší účastník

(18. apríla 2002). Zásielka adresovaná odporkyni bola poštou vrátená späť 13. mája 2002 ako neprevzatá v úložnej lehote.

Predmetná vec bola doručená Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom 6. júna 2002. Sťažovateľ 30. januára 2003 urgoval vytýčenie termínu pojednávania.

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom dopytom z 31. januára 2003 na Dialničnom oddelení Policajného zboru T. zisťoval „či kilometer 89.115 na diaľnici D 61 patrí do katastrálneho územia obce H. alebo katastrálneho územia mesta P. ...“.

Sťažovateľ 8. novembra 2003 urgoval vytýčenie termínu pojednávania.

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v T., Krajský dopravný inšpektorát – diaľničné oddelenie v T., 12. februára 2003 (č. p. KRP – 561 Di – 1 – 2003) okresnému súdu oznámilo, že „*uvedený úsek sa nachádza v katastrálnom území mesta P. ... a patrí do územného pôsobenia diaľničného oddelenia T.*“.

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom 26. februára 2003 oznámil právnomu zástupcovi sťažovateľa, že vec zaslal najvyššiemu súdu „*na rozhodnutie podľa § 105 ods. 3 O. s. p.*“ (vec bola doručená najvyššiemu súdu 27. februára 2003.)

Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndc 103/03 z 26. marca 2003 rozhodol, že na prejednanie veci je miestne príslušný Okresný súd Piešťany (spis bol vrátený Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom 2. apríla 2003.) Okresnému súdu Piešťany bola vec doručená 5. mája 2003 (veci bola pridelená sp. zn. 11 C 120/03.)

Okresný súd Piešťany 28. júla 2003 zaslal návrh odporkyni a vedľajšej účastníčke na vyjadrenie. Z okresného súdu žiadal zaslanie spisu sp. zn. 12 C 49/96. Zásielka adresovaná odporkyni bola 26. augusta 2003 vrátená poštou späť ako nedoručená.

Sťažovateľ 5. septembra 2003 urgoval vytýčenie termínu pojednávania.

Okresný súd Piešťany na dopyt S., pobočky P., z 5. septembra 2003 jej 16. septembra 2003 oznámil, že vec sp. zn. 11 C 120/03 nie je ešte ukončená.

Okresný súd Piešťany dopytom z 1. októbra 2003 zisťoval miesto pobytu odporkyne (Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže 31. októbra 2003 oznámilo súdu, že odporkyňa nie je vo väzbe a ani vo výkone trestu. Register obyvateľov Slovenskej republiky 7. novembra 2003 oznámil požadovanú adresu: B.)

Právny zástupca sťažovateľa 7. novembra 2003 informoval okresný súd, že v inej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 49/96 bol odporkyňa (lebo sa zdržiavala na neznámom mieste) ustanovený opatrovník. Odporkyňa sa má nachádzať v USA.

Okresný súd Piešťany 19. novembra 2003 urgoval u vedľajšej účastníčky predloženie vyjadrenia k návrhu a u Obvodného oddelenia Policajného zboru B. (ďalej len „obvodné oddelenie“) prešetrenie pobytu odporkyne (urgovanie okresný súd opakovane 7. januára 2004.) Vedľajšia účastníčka vo vyjadrení z 22. januára 2004 navrhla „žalobný návrh ... ako nedôvodný zamietnuť“. Obvodné oddelenie 13. februára 2004 oznámilo, že odporkyňa „je presťahovaná a býva v USA, no presný pobyt sa nám zistiť nepodarilo“.

Okresný súd Piešťany 12. februára 2004 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na zaujatie stanoviska k vyjadreniu vedľajšej účastníčky (stanovisko bolo doručené okresnému súdu 18. marca 2004.)

Opatrením predsedníčky Okresného súdu Piešťany bola predmetná vec 1. októbra 2004 pridelená sudkyňi Mgr. I. Š.

Sťažovateľ 27. júna 2005 urgoval vytýčenie termínu pojednávania.

Okresný súd 26. septembra 2005 stanovil termín pojednávania na 23. november 2005 (predvolanie bolo doručené sťažovateľovi 17. októbra 2005 a vedľajšej účastníčke 14. októbra 2005).

Okresný súd uznesením z 26. septembra 2005 ustanovil odporkyňi opatrovníčku pani J. P., pracovníčku okresného súdu.

Okresný súd 10. septembra 2005 zrušil stanovený termín pojednávania z dôvodu školenia zákonnej sudkyne. Nový termín bol stanovený na 11. január 2006 (predvolanie bolo doručené sťažovateľovi, vedľajšej účastníčke a opatrovníčke.)

Podľa úradného záznamu z 10. januára 2006 bolo pojednávanie (stanovené na 11. január 2006) telefonicky odročené z dôvodu práceneschopnosti sudkyne. Termín pojednávania bol stanovený na 15. február 2006, o čom boli účastníci písomne vyrozumení.

Pojednávanie konané 15. februára 2006 (za prítomnosti sťažovateľa, jeho právneho zástupcu, opatrovníčky odporkyne a vedľajšej účastníčky) bolo po prednesoch právneho zástupcu sťažovateľa a vedľajšej účastníčky odročené na 15. marec 2006.

B.

Podľa ustanovenia § 15 ods. 2 písm. c) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných právnych vzťahov a práv a povinností z osobitných vzťahov sudcu k štátu prešli k 1. januáru 2005 z Okresného súdu Piešťany na Okresný súd Trnava.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

2. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení podala chronologický prehľad výkonov súdu a k opodstatnenosti sťažnosti uviedla: „(...) *Vzhľadom na uvedení*

chronológiu úkonov vo veci sme toho názoru, že vo veci priedahy nie sú, súdy konali vo veci priebežne s ohľadom na ďalšie množstvo vybavovaných vecí. K predĺženiu konania došlo aj z toho dôvodu, že vec bola postúpená inému súdu na konanie v zmysle miestnej príslušnosti a následne po zistení určitých skutočností v súvislosti s pobytom odporkyne, bola vec najvyšším súdom prikázaná na konanie Okresnému súdu Piešťany (...).“

Právny zástupca sťažovateľa k vyjadreniu okresného súdu vo svojom stanovisku uviedol: „(...) je pravdou, že po podaní Ústavnej sťažnosti Okresný súd promptne vytýčil pojednávanie na deň 23. 11. 2005. Tento termín bol však sudkyňou zrušený z dôvodu jej účasti na seminári. Následne bol vytýčený nový termín pojednávania na deň 11. 1. 2006, avšak ani toto pojednávanie sa neuskutočnilo. Zo súdu nám bolo telefonicky oznámené, že termín pojednávania dňa 11. 1. 2006 sa ruší a že budeme písomne vyrozumení o termíne ďalšieho pojednávania. Nový termín pojednávania mi bol poštou oznámený dňa 25. 1. 2006, pričom termín pojednávania je vytýčený na deň 15. 2. 2006. Teda ani po podaní Ústavnej sťažnosti na ÚS SR sa vo veci nekonalo, hoci boli vytýčené už dva termíny pojednávania, ktoré nie mojou vinou boli súdom zrušené. Na ostatných skutočnostiach uvedených v sťažnosti trvám. (...)“

3. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci,

správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 11 C 32/01 a neskôr pod sp. zn. PN 11 C 120/03 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 11 C 120/03 pred jeho zlúčením s Okresným súdom Trnava), v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

3.1. Pri hodnotení podľa kritéria zložitosti posudzovanej veci ústavný súd konštatuje, že skúmanie (posudzovanie) podmienok konania (v danom prípade miestnej príslušnosti), ako aj zisťovanie miesta pobytu odporkyne nebolo v danej etape konania na sťažnosťou napadnutom okresnom súde (t. j. v Trnave aj v Piešťanoch) z posudzovaného hľadiska (právna a faktická zložitosť veci) výlučnou a ani hlavnou príčinou doterajšej dĺžky konania.

3.2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, t. j. správania sťažovateľa v predmetnom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by významnou mierou predĺžila a skomplikovala doterajší priebeh konania a ktorej následkom by boli zbytočné prietahy v konaní.

3.3. Ústavný súd ďalej skúmal postup okresného súdu v posudzovanom konaní z hľadiska zisťovania eventuálnych dôvodov (príčin) sťažovateľom namietaného porušenia označeného základného práva.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že konanie v predmetnej veci od jej nápadu na okresný súd (18. január 2001) dosiaľ trvá vyše päť rokov a okresný súd v merite veci ešte nerozhodol.

Posúdením postupu okresného súdu vyplývajúceho zo súdneho spisu sp. zn. PN 11 C 120/03 ústavný súd konštatuje, že okresný súd:

- od 18. januára 2001 (nápad veci na okresný súd) do 6. júna 2002 (doručenie veci Okresnému súdu Nové mesto nad Váhom), t. j. v trvaní vyše 16 mesiacov,
- od 18. marca 2004 (doručenie stanoviska sťažovateľa k vyjadreniu vedľajšej účastníčky) do 26. septembra 2005 (predvolanie na pojednávanie), t. j. v trvaní vyše 18 mesiacov, bol spolu v trvaní vyše 34 mesiacov bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, teda skoro 3 roky neboli vykonané vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania nachádza. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prieťahom, ktoré neboli spôsobené zložitou veci ani správaním účastníkov konania, ale postupom okresného súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto prieťahy, nemožno akceptovať. Personálne problémy a vysoká zaťaženosť sudcov nemôže byť na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prieťahov, pretože vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je garanciou toho, že okresný súd nebude pokračovať v nečinnosti v napadnutom konaní.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 000 Sk z dôvodu „(...) som plne invalidný. Som ochrnutý na dolné končatiny a som odkázaný na invalidný vozík. Tieto zranenia mi spôsobila výlučne odporkyňa svojou neopatrnou a neprimeranou jazdou po diaľnici. Môj stav je naďalej vážny. Psychicky zle znášam tieto preťahy, ktoré sú spôsobené nie konaním žalovaného ale výlučne nekonaním súdov vo veci. (...) “. Keďže iba konštatovanie porušenia označeného základného práva nie je dostatočným zadostučinením pre sťažovateľa, ústavný súd uznal za dôvodné priznať mu finančné zadostučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä na význam posudzovaného konania pre sťažovateľa považuje za primerané vo výške 60 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) z 10. októbra 2005 a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu zo 6. februára 2006. Odmena za jeden úkon právnych služieb vykonaných v roku 2005 (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. 1/6 z výpočtového základu 15 008 Sk) je 2 501 Sk, čo predstavuje spolu s režijným

paušálom 150 Sk sumu 2 651 Sk. Odmena advokátovi za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje za úkony v roku 2005 spolu sumu (za dva úkony právnych služieb) 5 302 Sk. Za úkon právnych služieb vykonaný v roku 2006 (výpočtový základ 16 381 Sk a paušál 164 Sk) predstavuje odmena advokáta spolu sumu 2 894 Sk (t. j. 2 730Sk plus 164 Sk). Odmena advokátovi za tri úkony právnych služieb v konaní pred ústavným súdom predstavuje spolu sumu 8 196 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2006